

16 Σεπτεμβρίου, 1996

[ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΑΝΤΩΝΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ, ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΠΛΗΡΕΞΟΥΣΙΟΥ
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΥ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΑΚΗ ΣΑΒΒΙΔΗ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 571/95)

Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Έννομο συμφέρον — Έννομο συμφέρον προσβολής πράξης που αφορά τρίτον — Νομολογιακές περιπτώσεις και η διαφοροποιούμενη κριθείσα περίπτωση — Απουσία ιδίου και αμέσου συμφέροντος — Επιπρόσθετη αντιφατική επιχειρηματολογία του αιτητή — Η προσφυγή απαράδεκτη. 5

[Πέραν των ανωτέρω τίτλων η απόφαση του Δικαστηρίου διαβάζεται ως σύνολο].

Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα. 10

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Χαραλάμπους v. Δημοκρατίας κ.ά. (Αρ. 1) (1996) 3 Α.Α.Δ. 73,

15

Platis v. Republic (1978) 3 C.L.R. 384,

Dometakis v. Republic (1988) 3 C.L.R. 1673,

Σαββίδης και Άλλος v. Δημοκρατίας (1993) 3 Α.Α.Δ. 249,

20

Κολοκοτρώνη v. Δημοκρατίας (1994) 4 Α.Α.Δ. 2552,

Αρχή Λιμένων Κύπρου v. Βασιλείου και Άλλου (1996) 3 Α.Α.Δ. 54,

Χ"Κυριάκου ν. Δημοκρατίας (1996) 3 Α.Α.Δ. 261.

Προσφυγή.

5 Προσφυγή εναντίον της απόφασης του Οργανισμού με την οποία ανανεώθηκε η κατάταξη και η άδεια λειτουργίας του κέντρου αναψυχής/εστιατορίου των ενδιαφερομένων προσώπων στον Πρωταρά.

10 *Κ. Ευσταθίου, για τον Αιτητή.*

Α. Δικηγόροπουλος, για τους Καθ' ων η αίτηση.

Cur. adv. vult.

15

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ.: Ο αιτητής προσβάλλει το κύρος απόφασης του Κυπριακού Οργανισμού Τουρισμού η οποία, σύμφωνα με την προσφυγή, εκδόθηκε κατά ή περί την 5 Απριλίου 1995, με την οποία ανανεώθηκε η κατάταξη και άδεια λειτουργίας κέντρου αναψυχής/εστιατορίου των ενδιαφερομένων προσώπων στον Πρωταρά.

20

Διαπιστώνω από το φάκελο πως η απόφαση για την ανανέωση λήφθηκε το Δεκέμβριο του 1994 (εφ. 228) και πως η άδεια εκδόθηκε στις 14 Φεβρουαρίου 1995 (εφ. 232). Με προσδιορισμένη την προσβαλλόμενη πράξη, το λάθος ως προς την ημερομηνία έκδοσής της θα μπορούσε να θεωρηθεί ως επουσιώδες. Θα μπορούσε να τεθεί ζήτημα ως προς το εμπρόθεσμο της προσφυγής, αλλά, επειδή θεωρώ ότι είναι εν πάση περιπτώσει απαράδεκτη, δεν θα χρειαστεί να επανανοίξω την υπόθεση.

25

30

Οι αιτητές διεκδικούν νομιμοποίηση ως "περίοικοι" και εισηγούνται πως τους καλύπτουν οι αρχές που υιοθέτησε η Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην πρόσφατη υπόθεση **Σοφούλα Χα-ραλάμπους ν. Κυπριακής Δημοκρατίας κ.ά. (αρ. 1)** (1996) 3 Α.Α.Δ. 73. Στην υπόθεση εκείνη αντικείμενο ήταν άδεια οικοδομής υπέρ τρίτων προς δημιουργία πτηνοτροφείου. Αποφασίστηκε ότι η αιτήτρια, η οποία είχε αρχίσει την ανέγερση κατοικίας στην περιοχή, είχε έννομο συμφέρον για προσβολή της απόφασης ενόψει της ευλόγως πιθανολογούμενης επιδείνωσης των όρων διαβίωσής της και του βεβαίου αποτελέσματος της μείωσης της αξίας της γης της. Αυτά, σε συνάρτηση προς το γεγονός ότι επιτράπη η ανέγερση του πτηνοτροφείου μετά από χαλάρωση της πολεοδομικής ρύθμισης σύμφωνα με την οποία απαγορευόταν η ανέγερση πτηνοτροφικών

35

40

μονάδων στην περιοχή, που είχε ταξινομηθεί ως οικιστική. Από την παράθεση των γεγονότων θα καταφανεί πως η παρούσα περίπτωση είναι εντελώς διαφορετική.

Ο αιτητής διεκδίκησε έννομο συμφέρον για δυο λόγους. Ο πρώτος αναφέρεται στο γεγονός της ύπαρξης των κτιρίων που, παρὰ νόμως όπως ισχυρίζεται, ανήγειραν τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα. Η ύπαρξή τους, εξηγεί, καθιστά το δικό του γειτονικό εστιατόριο “περίκλειστο” ή τουλάχιστον προκαλεί οχληρία ή δυσχεραίνει την πρόσβαση ή έστω τη θέα προς τη θάλασσα. Αυτά όμως είναι εντελώς ασύνδετα προς την προσβαλλόμενη πράξη. Η καταστολή του αδικήματος της παράνομης ανέγερσης κτιρίων είτε επειδή δεν εκδόθηκε η απαιτούμενη άδεια είτε επειδή οι όροι της παραβιάστηκαν, δεν είναι καν ζήτημα διοικητικής φύσης. Στην έκταση δε που τα παράπονα του αιτητή αναφέρονται στο γεγονός της έκδοσης άδειας οικοδομής από την αρμόδια αρχή, που βέβαια δεν είναι ο ΚΟΤ, η προσβαλλόμενη απόφαση θα έπρεπε να ήταν άλλη. Η ενδεχόμενη ακύρωση της απόφασης για κατάταξη και παροχή άδειας λειτουργίας στο κέντρο/εστιατόριο των ενδιαφερομένων προσώπων δεν θα επιδρούσε προς την κατεύθυνση της άρσης του δυσμενούς επηρεασμού τον οποίο, κατά τα πιο πάνω, υφίσταται ο αιτητής. Αυτός εμφανίζεται να προϋπήρχε και, εφόσον συνδέεται προς την ύπαρξη των κτιρίων, θα συνεχίσει να υπάρχει, εν πάση περιπτώσει. Η προσβαλλόμενη απόφαση δεν ήταν συντελεστική της πρόκλησής του και ο αιτητής δεν νομιμοποιείται να προσφύγει κατ’ αυτής κατ’ επίκλησή του.

Ο δεύτερος λόγος νομιμοποίησης που προβάλλει ο αιτητής συνδέθηκε προς τον επηρεασμό που κατ’ ισχυρισμό υφίσταται το δικό του γειτονικό εστιατόριο. Συμφωνώ πως ο ιδιοκτήτης επιχείρησης νομιμοποιείται να προσβάλει ως παράνομη την παροχή ή/και την ανανέωση άδειας για τη λειτουργία άλλης ανταγωνιστικής επιχείρησης η οποία, ως “γειτονική”, τον επηρεάζει. (βλ. μεταξύ άλλων Π.Δ. Δαγτόγλου - Διοικητικό Δικονομικό Δίκαιο Β΄ έκδοση, παράγραφος 551-555). Ο αιτητής, όμως, δεν είναι ο τωρινός ιδιοκτήτης της επιχείρησης εστιατορίου που διεξάγεται στα κτίριά του ή τουλάχιστον δεν διεξάγει ο ίδιος επιχείρηση εστιατορίου εκεί. Όπως αναφέρει στη γραπτή του αγόρευση, ενοικίασε το εστιατόριο σε τρίτους από το 1989 έναντι του ποσού των £10,000 ως ετησίου μισθώματος. Η νεφελώδης προσθήκη ότι αυτή η ενοικίαση “ετεροματίσθη και ή πρόκειται να τετραματισθεί” λόγω λειτουργίας του γειτονικού εστιατορίου, δεν θα μπορούσε χωρίς άλλα να αμβλύνει τη σημασία του πιο πάνω γεγονότος. Ήταν ευθύνη του αιτητή να καταδείξει, και δεν το έχει κάμει, δυσμενή επηρε-

ασμό τον οποίο υφίσταται ο ίδιος.

- 5 Ούτως ή άλλως, θα προέκυπτε άλλο ζήτημα. Ο αιτητής ισχυρίζεται πως η προσβαλλόμενη απόφαση είναι παράνομη επειδή σύμφωνα με τον περί Κέντρων Αναψυχής Νόμο του 1985 (Ν. 29/85 όπως τροποποιήθηκε), αποτελούσε προϋπόθεση για την έκδοσή της η ύπαρξη πιστοποιητικού τελικής έγκρισης των κτιρίων που ανήγειραν τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα. Το οποίο δεν είχαν. Οι καθ' ων η αίτηση υποστηρίζουν πως δεν θέτει ο νόμος τέτοια προϋπόθεση αλλά εκείνο που έχει εν προκειμένω σημασία είναι το γεγονός ότι ούτε το κτίριο του αιτητή είναι καλυμμένο με πιστοποιητικό τελικής έγκρισης. Παρουσίασαν οι καθ' ων η αίτηση σχετική βεβαίωση (τεκμήριο 2) και το δέκτηκε και ο αιτητής.
- 10
- 15 Ο αιτητής δεν θα εδικαιούτο να επιδοκιμάζει και ταυτόχρονα να αποδοκιμάζει. Δεν θα μπορούσε, δηλαδή από τη μια να επιδιώκει ακύρωση για τον πιο πάνω λόγο για να μη επηρεάζεται ως νομίμως λειτουργούσα η δική του επιχείρηση όταν, κατά τη δική του ομολογία, ισχύουν τα ίδια και στη δική του περίπτωση. Παράδειγμα εφαρμογής της πιο πάνω αρχής προσφέρουν οι υποθέσεις *Platis v. Republic* (1978) 3 C.L.R. 384, *Dometakis v. Republic* (1988) 3 C.L.R. 1673 και *Σαββίδης και Άλλος ν. Δημοκρατίας* (1993) 3 Α.Α.Δ. 249. Θα σημειώνα συναφώς πως όχι μόνο η προσφυγή αλλά και οι λόγοι ακυρότητας πρέπει να προβάλλονται “μετ’ εννόμου συμφέροντος” για να είναι παραδεκτοί. (Βλ. Πορίσματα Νομολογίας του Συμβουλίου της Επικρατείας 1929-1959 σελ. 27, Η Άσκηση Αιτήσεων Ακυρώσεως από Τρίτους, Β. Σκουρή, Τόμος Τιμητικός του Συμβουλίου της Επικρατείας 1929-1979, Τόμος Ι σελ. 397, *Μάρω Κολοκοτρώνη ν. Κυπριακής Δημοκρατίας* (1994) 4 Α.Α.Δ. 2552 και συναφώς *Αρχή Λιμένων Κύπρου ν. Εμμανουήλ Βασιλείου και Άλλου* (1996) 3 Α.Α.Δ. 54, *Αριστόδημος Δ. Χ’Κυριάκου ν. Κυπριακής Δημοκρατίας* (1996) 3 Α.Α.Δ. 261). Επειδή ο αιτητής δε νομιμοποιείται να προσφύγει ή έστω να προσβάλει την επίδικη πράξη για το λόγο που πρόβαλε, η προσφυγή είναι απαράδεκτη και απορρίπτεται με έξοδα. Τα έξοδα να υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή για να εγκριθούν από το Δικαστήριο.
- 20
- 25
- 30
- 35

Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα.